

Camí de la Piscina
Clixé família Vda. Soler

record; i, en fi, se'ns representa amb tota sa cruessa i claretat, la realitat de la vida, els afans i misèries del món, en recordar els feliços anys de nostra infantesa, passada, tranquil·la i amorosament, baix la teulada de nostra casa pairal, en aquesta terra.

• Però, seguim. Si a la devallada ens apartem quelcom dels camins per on passa la generalitat de la gent, trobarem l'encant de paisatges capaços de satisfer el gust més exigent: boscos espessos, amb una vegetació esplèndida i exuberant, al seu temps, replets de rovellons; torrents, animats per les suaus melodies dels ocells i el soroll de les aigües que, en abundància, hi circulen tot l'any i que ens recorden molts recons de nostre Pirineu; trobarem, entre altres, el torrent de Gasoacs, el de ca l'Argent i el de Cèlles, sempre verds, sempre bells: frescor, alegria, vida i benestar rebossen arreu. I com complement a tanta bellesa, aquí teniu el crescut nombre de fonts que la naturalesa ha escampat pel nostre terme: la de la Salut, la d'En Sol o de la Peixera, la d'En Planes, la Mansa, la de Sant Bartomeu, la de can Galvany (dipositària de molts records que ens són cars), i tantes i tantes, que són un do i una delícia per a l'excursionista i pel viatger que corre per aquest viarany en busca d'emocions, de cultura i d'aires purs, i quals fatigues li tornen a casa, en forma de salut centuplicada.

Una amiat, que molt ens honora, ens deia en certa ocasió: quan jo estic a La Roca, en les meves il·lusions m'apar no haver-me mogut de la Ciutat Comtal; les bel·leses d'una i d'altra, sembla que corrin

parelles iguals. Visito el Castell i en les meves meditacions, ses runes venerables em parlen de gestes passades, i de coses antigues que no pot dir-me un Montjuïc. ¿Que vull anar, encar que mentalment, al Tibidabo? Cèlles i St. Bartomeu m'ofereixen punts esplèndids des dels quals, en les manifestacions de la naturalesa, podré admirar l'obra de Déu i fruit de la visita d'un panorama de bellesa insuperable. Si penso donar una volta pel Parc, em dic: ¿on hi ha jardí millor que el que ofereix el nostre terme, des de Parperç a La Torreta i de Cardedeu a Bramasacs, amb sos camps de regadiu, alzinars i albaredes, que tant pròdigs són en enviar-nos els seus salutífers aromes? I fins al mar; enc que també hi tenim, ací, el seu consonant: sovint veureu per aqueixes ombres i tranquil·lament, els aficionats a la pesca amb canya, movent brega als pacífics i inofensius barbs i anguiles del Mogent.

La falta d'espai, doncs que se m'ha posat limitació, em priva de fer més història i de seguir contant coses. Però una altra

bellesa de més importància que les dites, tenim a La Roca: cal recalcar-la i escriure-la amb lletres d'or. Es la digna, digníssima conducta d'aquests senyors que, per una temporada, abandonen el bullici i comoditats de la ciutat, per a venir a conuiu amb nosaltres, formant el que (no sé perquè) en diem la Colònia; d'aquestes famílies que ens acompanyen en nostres penes i en nostres alegries; que prenen part en nostres diversions; que organitzen actes culturals i col·laboren en els nostres, convertint-los en comuns; d'aquestes famílies, en fi, que, desconeixent l'orgull i la vanitat i posant en pràctica la verdadera democràcia cristiana, es relacionen amb tothom, qualsevolga que

LA PISCINA

Per F. SEGARRA

A la dreta del riu Mogent s'hi troba emplaçada la nostra piscina. Està endinsada en una poblada verneda d'una varietat d'arbres: pollancre, berns, plàtans, que s'enlairen majestuosament vers el cel.

Els excursionistes i visitants queden boca badats; els hi fa gràcia; els hi plau, aquella blancor immaculada dels edificis, que contrasta amb aquella verdor verge de la gran munió d'arbres; l'aigua de la font murmura una cançó i com un cristall va voltant fins que s'esmuny vers la piscina an, besada amorosament pel sol, onduleja incansablement amunt i avall...

La magnífica taula està repleta de visitants que alegrement hi fan beguda uns, altres hi verenen, altres més tard hi soparan.

Quin bat-i-bull de gent! Quina aflluència més gran de forasters suara s'ha vist en aquells indrets; una corrua humana es veia del pont del Mogent pel mig del camí envers la piscina. Uns, cantant, altres conversant animadament. Feia goig de debò!

Es sentia murmurar: Bonics paisatges. Quins bells indrets! Quin aire més fresc delicadament ens acaricia el rostre, que baixa brunzent del Montseny, per la Vall del Mogent!...

El nostre poble, les nostres incomparables bel·leses, desconegudes pels forans i fins hi tot per nosaltres, les farem conèixer a l'excursionista, als visitants, als estiuiejants, descobrint-los, però, com ha fet el propietari senyor Joan Sol amb la construcció de la piscina, que amb un interès digne de tot elogi ha contribuït a dotar-nos d'una obra que ha merescut els elogis de tothom.

Agost M. MXXXV

.....
sia la seva jerarquia. Déu premiarà el seu bon exemple i conducta. Vagin aquestes modestes ratlles com a tribut de gratitud. — M. R.

La font de la Piscina

Clixé família Vda. Soler